

HARLEQUIN®

014
JUULI

Kingitused

Sharon Kendrick

SITSILIA MILJARDÄRI
ARMUKE

Sharon Kendrick
Bought for the Sicilian Billionaire's Bed
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tõnu Ehasalu
Korrektor Elle Raiend

© 2008 by Sharon Kendrick.

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

Raamatu nr 10252
ISBN 978-9949-458-50-9

Kirjastuse ERSEN kõiki e-raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil www.ebooks.ee

Esimene peatükk

“Madonna mia!”

Need sõnad tundusid hapud nagu Sitsiilia sidrunid ja samas täidlased kui sealne vein, ent Jessica ei tõstnud töö kohalt pead. Ta pidi vahatama terve korruse ja koristama firmajuhi tualeti, enne kui saab koju minna. Pealegi oli Salvatore poole vaatamine häiriv. Jessica tõmbas mopiga üle põranda. *Liiga* häiriv.

“Mis neil naistel ometi *viga* on?” päris Salvatore ägestudes ning tema silmad tõmbusid kissi, nähes, et nurgas askeldav kogu ei vasta. “Jessica?”

See sõna kõlas teravalt nagu püssipauk – napilt, karedalt ja vastuvaidlemist mittesallival toonil – ning Jessica tõstis pea, et heita pilk mehele, üritades tema ilmselge külgetõmbe suhtes külmaks jääda, ehkki see polnud sugugi lihtne.

Isegi tema oma nappide kogemustega mõistis, et selliseid mehi on vähe, mis võis ka olla mehe kõrkuse ja tema tuntud äkilise loomuse põhjuseks. Salvatore Cardini – mõjuvõimsa Cardini suguvõsa juht. Silmatorkav, domineeriv ja peaaegu kõikide Londoni naiste lemmik, kui kuulujutte uskuda.

“Jah, härra?” ütles Jessica rahulikult, ehkki see polnud kerge, kuna mees oli suunanud tema poole oma võimuka ja heidutava pilgu.

“Kas sa ei saanud aru, et ma räägin sinuga?”

Jessica pistis mopi pesuvette ja neelatas. “Ee, tegelikult mitte. Arvasin, et te räägite endaga.”

Salvatore põrnitses teda. “Mul pole kombeks endaga rääkida,” kuulutas ta jäiselt oma itaalia aktsendiga, ent veatus inglise keeles. “Ma väljendasin pahameelt ja kui sa oleksid taiplikum, oleksid ehk seda mõistnud.”

Mees vihjas Jessica arvates *sellele*, et kui ta taipaks, millest mees räägib, ei teeks ta nii labast tööd kui tema kontori põranda pesemine.

Ent nende kuude jooksul, mil Cardini Industries mõjuvõimas omanik pärast kodumaalt Sitsiiliast saabumist Londonis oli viibinud, oli Jessica õppinud selle suure mehe veidrustega kohanema. Kui sinjoore Cardini soovib temaga rääkida, siis laseb ta mehel seda teha nii palju kui süda lustib. Põrandat saab pesta ka siis, kui mees on koju läinud. Sellise eduka firma juhti eirates tood endale vaid pahandusi kaela!

“Andke andeks, härra,” lausus Jessica rahulikult. “Kas ma saan teid kuidagi aidata?”

“Ei usu.” Salvatore silmitses pahaselt arvutiekraani. “Mind on homme õhtuks tööalasele õhtusöögile kutsutud.”

“Kui kena.”

Salvatore pööras tumedajuukselist pead ja silmitses naist jahedalt. “Ei, see ei ole *kena*,” pilkas ta. “Miks te, inglased, ütlete kõige kohta *kena*? See on vajalik. Nende inimestega on lihtsalt äriliselt kasulik suhelda.”

Jessica vaatas teda veidi abitult. “Siis ei saa ma kahjuks aru, milles probleem.”

“Probleem...” Salvatore luges e-kirja uuesti läbi ja kõverdas põlglikult huuli, “...on selles, et minu äripartneril on abikaasa – üsna pealetükkiv naine, nagu paistab. Ja sel naisel on sõbrannasid. Palju sõbrannasid. Ja...” Sõnad tantsisklesid tema silme ees ekraanil. ““Amy igatseb sinuga kohtuda,”” luges mees. ““Ja tema sõbrannad samuti – mõned neist on täiesti uskumatud! Ära muretse, Salvatore, me leiame sulle juba enne aastavahetust inglannast pruudi!””

“Mis selles siis halba on?” küsis Jessica tagasihoidlikult, ehkki teda tabas tobe armukadedushoog.

Salvatore turtsatas põlastavalt. “Miks inimestele meeldib oma nina teiste asjadesse toppida?” päris ta. “Ja miks, jumala nimel, arvavad nad, et ma vajan naist?”

Jessica kehtas abitult õlgu. Tema meelest ei oodanud mees sellele küsimusele tegelikult vastust ja ta lootis, et ei pea vastama. Sest mis tal öelda oleks? Et tema arvates tahavad inimesed meest kellegagi paari panna, kuna ta on rikas ja mõjuvõimas ning lisaks vapustavalt kena välimusega.

Aga hoolimata mehe rabavalt heast välimusest oli tema nägu Jessica arvates üsna armutu ja kalk, kui seda lähedalt vaadata. Tõsi küll, täidlane suu oli sensuaalne, ent see naeratas harva ja mees võis igäuhe pilguga paigale tarretada, mis tundus üsna heidutav. Ent ometi võis Salvatorele tänu välimusele peaaegu kõik andeks anda. Ja anti ka.

Jessica oli näinud tema juuresolekul sekretäre minestamas ja peeneid daame sabinasse sattumas. Ta oli näinud, kuidas mehe mõjuvõimsad kolleegid suhtusid temasse aupaklikult ja lasid Salvatorel otsuseid teha. Ja Jessica oli vaadanud lihtsalt sellepärast, et meest oli nauding vaadata.

Salvatore oli pikk, sihvakas ja lihaselise kehaga ning valge triiksärk vihjas selle alla jääva ülakeha ahvatlevatele vormidele. Ronkmustad juuksed helendava oliivikarva naha taustal andsid tema vahemerelisele veetlusele dramaatilise värvingu.

Ent mehe silmad olid täiesti vapustavad. Erksinised – nagu siresinine taevas või suvine meri. Jessica oli alati kujutanud itaallasi ette mustade silmadega. Salvatore silmade intensiivne toon muutis just nagu kõik teda ümbritseva elutuks ja vahel käis Jessical lausa pea ringi, kui need teda vaatasid. Nagu praegu.

Otsustades läbematu kortsu järgi mehe tumedate kulmude vahel jäi mulje, et ta ootab mingisugust vastust.

Mehe lähedusest häiritud Jessica üritas meenutada, mida too oli küsinud. “Võib-olla nad arvavad, et te soovite naist leida, kuna... te olete abiellumiseks sobivas vanuses, härra.”

“Arvad nii?” küsis Salvatore.

Jessica tundis end lõksu sattununa. Ta raputas pead. Kui mees ei kavatse just *teda* jalust rabada, siis peaks ta terveks eluks poissmeheks jääma!

“Ma pole tegelikult teie abiellumisele mõelnud,” puikles ta vastusest kõrvale. “Aga te ju teate, millised inimesed

on. Kui mees on üle kolmekümne – nagu teie ilmselt olete –, hakkavad kõik abielu ootama.”

“Si,” nentis Salvatore ning tõmbas pöidlaga aeglaselt ja mõtlikult üle tugeva lõua, kus oli juba näha habemetüügas, ehkki ta oli alles hommikul habet ajanud. “Just nimelt. Ja minu kodumaal on sama lugu!”

Ta raputas kärsitult tumedat pead. Kas ta oli tõesti uskunud, et Inglismaal on asjalood teisiti? Jah, muidugi oli. See oli olnud üks põhjusi Londonisse tulemiseks – nautida veidi elu, enne kui peab kohust täitma ja Sitsiiliast sobiva mõrsja valima. Kordki elus oli ta tahtnud põgeneda ootuste eest, mis kaasnesid paratamatult nii mõjuka nimega – eriti kodus.

Sitsiilia on väike saar, kus kõik tunnevad kõiki ning küsimus, millal ja kellega vanim Cardini abiellub, oli liiga paljusid kaua piinanud. Sitsiilias pruukis tal vaid mõne naisega veidi kauemaks juttu puhuma jääda, kui tolle innukad vanemad kogusid juba kaasavara ja heitsid ahneid pilke Salvatore paljudele kinnistutele!

Salvatore viibis esimest korda nii pikalt välismaal ja oli mõne nädalaga selgeks saanud, et isegi suhteliselt anonüümsel Inglismaal olid ootused kõrged, kui asi puudutas edukat vallalist meest. Ajad ei muutugi nii väga kui arvata võiks, mõtles ta mõrult.

Naised septsesid salaplaane. Nad käitusid nagu raisakotkad, kui nägid mehelikku, näiliselt põhjatu rahakotiga meest. Millal ta viimane kord mõnelt naiselt telefoninumbrit küsis? Salvatore ei mäletanud. Naised otsisid tavaliselt ki-

bekähku oma mobiili välja, et “sind sisse toksida”, enne kui ta jõudis nende perekonnanimegi küsida! Salvatore suhtus soorollidesse äärmiselt vanamoeliselt ja ta ei varjanud seda. Tema arvates peaksid mehed naisi taga ajama.

“Küsimus on selles, mida ma ette võtan,” arutles ta vaikselt.

Jessica ei teadnud, kas võtta mopp kätte või mitte. Vast mitte. Mees vaatas teda, nagu ootaks temalt veel mingit abi ja ta ei teadnud, kuidas reageerida. Ta teadis täpselt, mida ta ütleks, kui seda küsiks mõni sõbranna, aga kui seda küsib ülemus, kui otsekohene tohib siis olla? “Sõltub sellest, millised valikuvariandid teil on, härra,” kostis ta diplomaatiliselt.

Salvatore pikad sõrmed trummeldasid läikivat laua-pinda, jäljendades ülemise korruse kabineti tohututele akendele langevate vihmapiiskade heli. “Võiksin ju kutsesest loobuda,” tähendas mees.

“Jah, aga te peate seda põhjendama,” väitis Jessica.

“Võiksin öelda, et jäin haigeks – külmetasin?”

Jessica muigas tahtmatult, sest Salvatore Cardinit oli abitu ja haigena võimatu ette kujutada. Ta raputas pead. “Siis kutsuvad nad teid teine kord.”

Salvatore noogutas. “Õige küll,” tunnistas ta. “Ma võiksin õhtusöögi nii korraldada, et see toimuks *minu* territooriumil ja *minu* valitud külalistega.”

“Kas see poleks veidi ebaviisakas? See jätaks ilmselgelt mulje, et te tahate olukorda valitseda,” selgitas Jessica ettevaatlikult.

Salvatore vaatas teda mõtlikult. Vahel paistis naine end unustavat – öelda mehele, mida mõtleb, mitte seda, mida too kuulda tahtis! Kas sellepärast, et ta oli harjunud naisele südant puistama, jäid mõned tavapärased hierarhia reeglid ajutiselt kõrvale?

Salvatore mõistis, et räägib Jessicaga nii, nagu ei räägiks iialgi mõne oma assistendi või nende sekretäridega, sest ta oli näinud, milliseid ohte see endas kätkeb.

Assistent või sekretär sai enamasti usaldusavaldusest valesti aru, arvates et Salvatore tahab nendega edaspidi alati oma saladusi jagada! Ent lõhe tema kui juhatuse esimehe ja Jessica kui koristaja vahel oli nii suur, et naine ei hakkaks kunagi midagi nii rumalat arvama. Ometi tabas ta tihti vaikselt ja kogemata naelapea pihta. Nagu praegugi. Salvatore nõjatus tooli seljatoele ja mõtles naise sõnadele.

Tal polnud mingit soovi Garth Somerville'i solvata ega jätta muljet, et ta mängib äripartneri abikaasale ja tolle innukatele sõbrannadele ninanipsu. Ja mis selles halba oleks, kui ta läheks õhtusöögile, kus viibivad sellised naised? See poleks ei esimene ega viimane kord.

Ometi polnud tal tahtmist tegelda ahnete naisterahvaste eemalepeletamisega. Nagu laps, kellele antakse palju kommi, kippus temagi isu viimasel ajal kaduma. Ja polnud tähtis, kui ilusate naistega oli tegu. Nii vabalt ja avalikult pakutud seks ei tundunud sugugi salapärane, ehkki see teda kõige rohkem erutas.

“Sj,” nõustus Salvatore. “See oleks ebaviisakas.”